

poddanstva a feudalizmu. Preto nás nijako nebude bolieť, že príde k parcelácii veľkostatkov, ktoré boli dané v prvej republike za zásluhy rôznym politickým veličinám.

Rovnako vítame a chceme do dôsledku podporovať prevedenie národného poistenia. Veríme, že slovenský človek aj týmto zákonom bude môcť iba získať, získať hmotne i mravne. Zaistí sa mu tak spokojnejšia a krajšia staroba.

Živnostníci boli vychovávaní a vedení v tom klamnom presvedčení, že socializačné snahy ich úplne ochudobnia a pozbavia denných zárobkových možností. Nejde nám o ochranu milionárov, špekulantov a príživníkov, ktorí našu hospodársku tieseň zneužívali iba pre plnenie svojich vačkov. Ide nám o tú kategóriu živnostenského stavu, ktorý pracuje a pracoval na zveľadení našich širokých vrstiev, nevykorisťoval ich, ale zo všetkých svojich síl napomáhal zvýšenie štandardu priemerného občana.

Prvým činom národného povstania v Banskej Bystrici bolo poštátnenie školstva. Nový zákon chce riešiť tomuto duchu zodpovedne celú problematiku školskej výchovy jednotným školským zákonom. Slovensko i tu má k tomuto zákonu pomer kladný. Slovensko potrebuje taktiež socializáciu kultúrnych hodnôt, aby v najkratšej dobe dohnalo rozdiely v pomere k českým zemiam.

Vyhlásenie pána predsedu vlády volá k spolupráci všetkých, ktorí sú schopní obrody, schopní očisty. Strana slovenskej obrody, menom akčného výboru ktorej hovorím, tento proces očisty hore i dole započala a sľubuje ho dokončiť dôsledne tak, aby sme sa stali hodní dôvery a spolupráce.

Verím, že takto oprostení od nešťastnej politiky v minulosti budeme môcť počítať aj s nápravou neblahej povesti protislovanského postoja, že budeme aj my privinutí na prsia našej dobrej matere a ochrankyne našej slobody, slovanskej vzájomnosti.

Než zakončím, obraciam sa tu pred tvárou tohto slávneho zboru na pána predsedu vlády Klementa Gottwalda, aby láskavo vzal na vedomie toto naše úsilie a snahu svorne spolupracovať na dobudovaní našej obnovej republiky. Toto naše uistenie nezostane len pri slovách a sľuboch, ale chlapsky sa zapojíme do všetkých sektorov verejného a politického života. Som presvedčený, že ani naša strana nezostane len pri slovách, ale budete sami vidieť, že naše činy budú najlepším potvrdením toho, čo som tu prehlásil. Ľudovo-demokratické a socializačné úsilie bude mostikom, ale aj zlatou reťazou, ktorá nás spojí v spoločnom úsilí - nielen budovať, ale aj prebudovať, a hlavne obrodene pracovať na spoločnom diele. A týmto spoločným dielom bude naša šťastná, proti vnútornému i vonkajšiemu nepriateľovi zabezpečená republika v zväzku slovanských národov na čele s bratským Sovietskym zväzom. *(Potlesk.)*

Digitální knihovna. Ústavodárné NS RČS 1946 – 1948 – stenoprotokoly. 95. schůze. Čtvrtek 11. března 1948

Dokument č. 160

Správa imunitného výboru z 18. marca 1948 o vydaní poslanca Jána Ursínyho na trestné stíhanie.

8. Zpráva výboru imunitního o žádosti kraj. soudu trestního v Praze ve smyslu § 24 ústavní listiny za vydání k trest. (nímu)stíhání posl.(ance) Ursínyho /zločiny podle § 2, odst. 1, § 5, odst. 1 zák. č. 50/1923 Sb., a §§ 101, 102 a) a § 214 tr. z./.

Zpravodaj posl.(anec) dr. Kokeš: Slavné ústavodárné Národní shromáždění, paní a pánové!

Krajský soud trestní v Praze zaslal ústavodárnému Národnímu shromáždění žádost ze dne 4. března 1948, ve které ve smyslu § 24 úst. listiny žádá o vydání poslance, býv.(alého) náměstka předsedy vlády Jána Ursínyho k trestnímu stíhání pro zločiny podle § 2, odst. 1 zák. na ochranu republiky, t. j. příprava úkladů o republiku, podle § 5, odst. 1 téhož zákona zrada státního tajemství podle §§ 101 a 102 trest. zákona zneužití moci úřední a podle § 214 trest. zákona nadřování zločinu.

Tato žádost krajského soudu trestního v Praze je vlastně jen dalším článkem v řadě žádostí, které již ústavodárnému Národnímu shromáždění došly ve spojitosti s odhalením protistátního spiknutí na Slovensku. Již při projednávání případů posl.(ance) dr. Kempného a posl.(ance) dr. Bugára předložil pan ministr vnitra tehdejšímu imunitnímu výboru k nahlédnutí protokoly s doznáním spiklenců, jakož i písemný materiál, a již tehdy bylo zjevné, že nitě spikleneckého podzemí vedly až do kabinetu tehdejšího náměstka předsedy vlády Jána Ursínyho. Na podkladě předloženého materiálu rozhodl tehdy imunitní výbor, aby poslanci dr. Kempný a dr. Bugár byli vydáni k trestnímu stíhání a plénum ústavodárného Národního shromáždění toto rozhodnutí, nikoliv jednohlasně, schválilo.

Přesto, že již tehdy bylo bezpečnostními orgány a i soudními výsledky zatčených dokázáno, že šlo o velezrádné spiknutí, namířené proti jednotné lidově-demokratické Československé republice, našli se obránci velezrady, kteří se postavili na ochranu dr. Bugára a dr. Kempného a tím celého spiknutí. Již tehdy uvedl pan ministr vnitra v plenu ústavodárného Národního shromáždění, že obránci dr. Kempného a dr. Bugára, nový generální tajemník demokratické strany dr. Hodža nemá práva mluvit, poněvadž je stranou ve věci, a to z toho důvodu, že byl přítomen při zahazování stop v kabinetu náměstka předsedy vlády Jána Ursínyho. Nepřátelé naší republiky spatřovali v tehdejší rozhodnutí nespravedlivé opatření a dokonce věc protizákonnou. Výsledky dalšího šetření, které byly nyní ústavodárnému Národnímu shromáždění předloženy, dokazují jasně, že na půdě parlamentu vystupovali jako ochránci obviněných a celého spiknutí ti, kteří byli sami do velezrádné činnosti zapleteni, prováděli ji anebo při nejmenším ji podporovali. Pakliže je nyní ústavodárné Národní shromáždění nuceno projednávat žádost o vydání býv.(alého) náměstka předsedy vlády Jána Ursínyho k trestnímu stíhání, je to důkazem, že ohrožení republiky spiklenci loňského roku bylo velmi vážné a že spiklenci měli své lidi a ochránce i na nejvyšších místech. Je tím prokázáno, že tito lidé měli zájem na rozbití republiky a že šli do svých funkcí jen v úmyslu přiblížit se k tomuto cíli a uskutečnit jej. Republika však se bránila a zvítězila. Trestní řízení proti spiklencům a jejich pomahačům je jen logickým závěrem jejich činnosti, směřující proti republice. S tohoto stanoviska jest posuzovati i jejich činnost.

Je jistě řídkým případem v dějinách národů, aby člen vlády byl souzen zákony vlasti pro zločiny páchané proti vlastnímu národu. Český národ i slovenský národ měly ve své historii kromě poslední doby málo takových případů. S ohledem na závažnost projednávané věci budiž mi proto dovoleno, abych šíře objasnil činnost pana posl.(ance) Jána Ursínyho, event.(uelně) i činnost Otty Obucha, spolupachatele pana poslance. Činím tak proto, aby slavná sněmovna již při rozhodování o vydání k trestnímu stíhání sama posoudila výši provinění Jána Ursínyho v souvislosti s proviněním ostatních spiklenců.

Ze spisů, které zaslal krajský soud trestní ke své žádosti o vydání, vyplývá tento skutkový děj, dotýkající se pana posl.(ance) Jána Ursínyho: Dne 1. září 1946 nastoupil v kabinetu tehdejšího náměstka předsedy vlády republiky Československé, Jána Ursínyho, redaktor Otto Obuch. Nastoupil jako tiskový referent pana náměstka předsedy vlády. Až do té doby byl úředníkem v ústředí československého filmu a toto své dosavadní zaměstnání musel opustiti, protože o něm bylo zjištěno, že byl za války aktivně činný jako úředník předsednictva vlády tzv. slovenského státu, a to v jeho odboru fašistické propagandy Tida J. Gašpara. Bylo o něm prokázáno, že za války napsal a vydal fašistické knihy a články a proto byl disciplinárním usnesením Svazu slovenských filmových pracovníků označen za kolaboranta a ze služeb

propuštěn. Byl si vědom toho, že ve státní službě nemůže zůstat, a proto se obrátil na pana náměstka předsedy vlády Jána Ursínyho se žádostí, aby mu byl nápomocen při hledání nějakého vhodného zaměstnání. Svěřil se panu Ursínymu se svojí politickou minulostí i s tím, že jako kolaborant musel dosavadní zaměstnání opustit. Ján Ursíny přijal po několika dnech Otto Obucha jako svého tiskového referenta.

Otto Obuch ještě podnes, jak uvádí ve své výpovědi, nemůže si vysvětlit rozhodnutí Ursínyho a domnívá se, že byl do kabinetu přijat na základě jakýchsi jemu neznámých zásahů slovenské emigrace. Ta totiž měla velký zájem na tom, aby se Obuch dostal na takové místo, odkud by mohl podávat velmi důležité zprávy. Tehdy byl Obuch podle vlastního doznání i podle průkazního materiálu zapojen již 7 měsíců do ilegální zpravodajské sítě slovenské emigrace, vedené dr. Ferd.(inandem) Ďurčanským. Obuch byl zapojen na básníka Rudolfa Dilonga, se kterým byl v čilém písemném styku. Jedním z prvních činů Otty Obucha po přijetí do kabinetu náměstka předsedy vlády bylo, že tuto skutečnost hlásil písemně Rudolfu Dilongovi a zdůraznil, že nyní se jeho pole působnosti netušenou měrou rozšířilo tak, že nyní bude moci podávat zprávy častější a hlavně hodnotnější. Slovenská emigrace, vedená dr. Ferd.(inandem) Ďurčanským, tuto skutečnost uvítala a v dopise odeslaném Obuchovi projevila souhlas s jeho zaměstnáním u náměstka předsedy vlády a vyslovila očekávání, že další spolupráce bude intenzivnější. Celá Obuchova úřední činnost podle rozhodnutí Jána Ursínyho záležela v tom, že jeho rukama procházely všechny důležité a důvěrné záležitosti státní, které zapisoval a třídil jednak pro kabinet náměstka předsedy vlády, jednak pro ústřední úřady na Slovensku. Zde nutno zdůraznit, že k této činnosti Obuchově došlo dva měsíce poté, kdy Ján Ursíny byl presidiálním šéfem ing. Reimanem upozorněn na nespolehlivost Obuchovu vzhledem k jeho minulosti a varován před jeho dalším ponecháním v kabinetu. Obuch tyto skutečnosti vysvětluje tím, že měl sám dojem, že Ursíny chtěl, aby on, t. j. Obuch, měl volnou ruku ve výběru důvěrných a důležitých spisů pro informaci dr. Ďurčanského. Takto usuzoval Obuch také z toho důvodu, že před jeho nastoupením v kabinetě se podobné práce nevykonávaly a že tyto práce byly mu záměrně a z uvedených důvodů Jánem Ursínym přiděleny. Materiál procházející úřadem náměstka předsedy vlády měl velikou cenu pro Ďurčanského a Obuch mohl si z něho podle své volby vybírat vhodné věci pro své výzvědné cíle. Kromě spisů procházejících kabinetem byly dalším velmi cenným zdrojem pro Obucha jeho denní rozhovory s Jánem Ursínym; každodenně ráno přijímal Ursíny od Obucha referáty o politických událostech a odpoledne mezi 14. a 15. hodinou opět Ursíny informoval Obucha o důležitých věcech. Tyto zprávy a poznatky sděloval Obuch jako agent Ďurčanského slovenské emigraci. Obuchův písemný styk se zahraničím byl velmi čilý a je prokázáno, že pouze jednou tajnou cestou přes Švédsko dostával nejméně dva dopisy denně. Mimo to korespondoval s představiteli slovenské emigrace ještě i jinými cestami. Získané zprávy téměř doslova reprodukoval ve svých pravidelných hlášeních dr. Ďurčanskému, uváděje také prameny informací, čímž se tyto zprávy stávaly dvojnásob cennými. Přes Ďurčanského se tyto zprávy dostávaly do rukou zahraničních mocností. Rozhovory Obuchovy s Jánem Ursínym o zahraniční emigraci slovenské, při kterých Ursíny dával najevo sympatie Ďurčanskému, posilovaly Obucha a dodaly mu odvahy, takže dokonce jednoho dne předložil Ursínymu leták, který dostal ilegální cestou od Ďurčanského. Ursíny nejen že neučinil o této skutečnosti povinné hlášení, ale dokonce se ani Obucha nedotázal, odkud a jak leták dostal, čímž nabyl Obuch podle vlastní výpovědi přesvědčení, že Ján Ursíny o jeho práci pro Ďurčanského ví a že ho v této práci skutečně podporuje. Tuto okolnost sdělil Obuch Ďurčanskému, který tehdy dlel v Římě, a poznamenal, že Ursíny s uspokojením kvituje fakt, že Ďurčanský jediný z celé emigrace ví, co chce a co bude moci i v budoucnu ze svého politického programu prosazovat.

Obuch nebyl na pochybách o tom, že Ursíny o jeho výzvědné práci pro Ďurčanského ví, neboť mu bylo známo i to, že Ďurčanský psal přímo Ursínymu. Tento dopis a dvě připojená

memoranda dal Ursíny ve svém kabinetu opsati, originály formálně postoupil ministerstvu vnitra v Praze, opis však si ponechal, aby poté o celé věci s Obuchem ještě podrobněji debatoval. Dovolují si jako člen dřívějšího imunitního výboru připomenout, že s touto věcí tehdy obhájci dr. Kempného a Bugára operovali jako důkazem o tom, že pan náměstek předsedy vlády Ján Ursíny ihned tento dopis a memoranda osobním dopisem poslal panu ministru vnitra a tím že dal bezpečnostním orgánům dostatečný důkaz o tom, že je proti spiklencům a nepřátelům republiky. Tento případ nebyl však ojedinělou korespondencí, kterou Ursíny dostal od Ďurčanského. Obuch potvrzuje, že v únoru 1947 obdržel Ursíny další dopis od Ďurčanského, v němž byla podrobně prokazována nevina Jozefa Tisy. Pan náměstek předsedy vlády Ursíny i o obsahu tohoto dopisu měl s Obuchem dlouhé rozhovory. Pan Ursíny však o tom, že dostal tyto zprávy, neučinil již nikomu povinné hlášení. Obuch uvádí, že ještě další dopis dostal p.(an) Ursíny od Ďurčanského, a ani o tomto dopisu nebyly bezpečnostní úřady vyrozuměny. Tehdy bylo již všeobecně známo, že Ďurčanský se skupinou emigrantů se snaží o rozvrácení a zničení Československé republiky, a to i cestou násilnou. Ursíny častěji zdůrazňoval Obuchovi jeho povinnosti psát do novin a informovat veřejnost o činnosti zahraniční slovenské emigrace. Tím se stalo, že část veřejnosti slovenské, která přímo dychtivě čekala na zprávy o činnosti slovenské emigrace, byla velmi dobře informována o činnosti dr. Ďurčanského. Tato pro emigraci nikoliv bezvýznamná práce Obuchova nebyla prováděna bez vědomí Ursínyho; byla jím záměrně podporována a usměřována. Tato práce plně odpovídala pokynům, které vydal Ďurčanský pro spiklence na Slovensku. Krátce před provedením poprav Jozefa Tisy bylo na Slovensku zajištěno několik osob, o nichž se dalo předpokládat, že by mohly rozdmýchat hnutí odporu proti provedení poprav. O tom uvědomil Ursíny Obucha a tento pak Ďurčanského, a to v takové formě a úpravě, jako by se Slovenskem valila vlna teroru a zatýkání. Americký slovensky psaný tisk Ďurčanského přinesl o tom hrůzostrašnou zprávu, čímž přirozeně byly velmi poškozovány zájmy a dobré jméno Československé republiky v cizině.

Po vynesení rozsudku nad dr. Tisem konala se dne 16. dubna 1947 porada vlády o jeho žádosti za milost. Toto zasedání bylo výslovně prohlášeno za tajné. O tomto zasedání byl pořízen zápis, který dostali k nahlédnutí pouze členové vlády. Ráz zasedání i povaha pořízeného protokolu byly takové, že v důležitém zájmu republiky musely zůstat utajeny. Náměstek předsedy vlády Ursíny však přes to, že mu byla známa povaha tohoto tajemství, informoval o tomto zasedání a jeho průběhu všechny zaměstnance svého kabinetu a kromě toho ještě celý případ podrobně probíral s Obuchem samým. Obuch na základě tohoto rozhovoru pořídil si ve vlastnoručně psaných poznámkách rekonstrukci celého jednání vlády, chtěje aspoň takto zachytiti obsah jednání pro zprávu Ďurčanskému. Když však Ursíny dostal úřední protokol o schůzi vlády, který byl tajný, odevzdal jej Obuchovi s tím, aby z něho pořídil 5 opisů. Obuch již nepotřeboval poznámek a ponechal je ve svém pracovním stole. Tyto poznámky byly po Obuchově zatčení nalezeny roztrhané v koši na papír v kanceláři tajemníka p.(ana) Ursínyho. Obuch vyhověl příkazu Ursínyho a rozmnožil protokol; obsah tohoto protokolu byl dán k dispozici ještě několika dalším osobám. Pan Ursíny pak nařídil Obuchovi, aby podle protokolu vypracoval novinářský článek, v němž by především vyzdvihl okolnost, že zástupci demokratické strany ve vládě hlasovali pro udělení milosti Tisovi. Obuch vyhověl tomuto příkazu, text článku odevzdal Ursínymu a opis tajného protokolu si ponechal. Opis protokolu zaslal pak profesorovi Ladislavu Čulenovi, který si pořídil opisy, z nichž jeden byl při jeho zatčení v jeho věcech nalezen. Opis, který dostal od Obucha, tomuto vrátil, a Obuch jej zaslal Ďurčanskému. Provedeným šetřením je zjištěno, že zaviněním Ursínyho se zmíněný protokol dostal v opise do rukou nejméně 11 osobám, a nelze pochybovati o tom, že od Ladislava Čulena se dověděli slovenští spiklenci obsah protokolu. Když byl dne 25. září 1947 Otto Obuch zatčen pro podezření z protistátní činnosti, otevřel přednosta kabinetu Jána Ursínyho ing. Ant.(on) Kubrický za účasti některých jiných

zaměstnanců násilím Obuchův psací stůl za tím účelem, aby odstranil kompromitující materiál. Ing. Kubrický tvrdil z počátku, že tento počín provedl jen proto, aby hájil zájem úřadu a předešel veřejnému skandálu, ale když později viděl po svém zatčení, že Ursíny v jeho prospěch nezakročuje, napsal osobní dopis vyšetřujícímu soudci, ve kterém prohlašuje, že vše v této věci konal z příkazu Jána Ursínyho. Zatím ing. Kubrický ve stole Obuchově skutečně našel písemnosti, které svědčily o tom, že Obuch byl i ve spojení s emigrantskou protistátní skupinou dr. Ďurčanského a že mu podával periodické zprávy, o nichž se dověděl v kabinetě Ursínyho. Nalezené dokumenty předložil Kubrický Ursínymu, který pak nařídil, aby byly uloženy v tresoru. Pátrajícím bezpečnostním orgánům byly tyto dokumenty zatajeny přesto, že tito orgánové jednali přímo jak s panem Ursínym, tak i s p.(anem) Kubrickým. Ján Ursíny činil tato opatření přesto, že věděl o Obuchově zatčení, o jeho protistátní činnosti a o tom, proč byl Obuch zatčen. Toto odstranění doličného materiálu bylo způsobilo ztížení pátrání bezpečnostních orgánů a znemožnilo tak další šetření potřebné k rozvrácení špionážní sítě, sloužící nepřátelům republiky.

V souhrnu je možno činnost Jána Ursínyho s hlediska trestně právních předpisů zhodnotit takto:

Se zřetelem na odsuzující rozsudek Národního soudu v Bratislavě, jimž byl dr. Ferdinand Ďurčanský odsouzen k trestu smrti a v němž bylo zjištěno, že obžalovaný v cizině pokračuje ve své zločinné a zrádcovské činnosti, jakož i ke skutečnostem, které jsou plně prokázány odhaleným slovenským spiknutím, jest míti za prokázáno, že činnost Ďurčanského vyčerpává skutkovou podstatu zločinu úkladů o republiku podle § 1 zák. na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. Jest proto Ďurčanského, všechny jeho agenty a spolupracovníky pokládati za osoby, které se spolčily k úkladům o republiku, a jejich činnost zakládá tudíž skutkovou podstatu zločinu přípravy úkladů o republiku podle § 2 zákona na ochranu republiky. Skutkovou podstatu téhož zločinu naplňuje i navázání styku s agenty a spolupracovníky Ďurčanského, pokud jsou tyto styky namířeny k cíli emigrací sledovanému. Ján Ursíny byl si vědom nejen právě uvedené skutečnosti, ale také toho, že svým jednáním velmi těžce ohrožuje, případně poškozují zájmy státu, a to tím, že neoznámil Obucha úřadům, ale že tohoto agenta republiky nepřátelské slovenské emigrace přijal a ponechal v zaměstnání, umožňoval mu přímo i nepřímou opatrování zpráv a trpěl jeho trvalý styk s protistátními činiteli v zahraničí. Je dále odůvodněno podezření, že vědomě a s úmyslem poškodit republiku nejen nepřekazil činnost Obuchovu, pokud jde o jeho spojení s Ďurčanským, ale ani neučinil nic, aby tato činnost mohla být překažena, a neoznámil bez odkladu, že se zločinný podnik chystá.

Dále Ursíny věděl, že Obuch je agentem protistátní skupiny a přesto mu vyrazil obsah protokolu o tajném zasedání vlády. Musel si být vědom toho, že Obuch obsah tohoto protokolu vyrazí protistátní skupině v zahraničí, a z výpovědi Obucha lze vyvodit, že bylo dokonce přáním Ursínyho, aby se tak stalo. I v tomto případě si Ursíny byl vědom, že poškozují republiku, a z jeho jednání vysvítá, že bylo jeho přáním, aby se zahraniční tisk dověděl o obsahu tajného protokolu. Tak měla být cizina informována o názorech jednotlivých členů vlády; šlo o tajný dokument a jest proto podezření ze zločinu zrady státního tajemství podle § 5 zákona na ochranu republiky odůvodněno.

Ján Ursíny jako náměstek předsedy vlády porušil úmyslně své úřední povinnosti, aby státu způsobil škodu, neboť je jisto, že činnost Obuchova a tím i Ursínyho byla škodlivá. Soudní praxe uznává, že i ministr může být subjektem trestného činu podle § 101 tr. z., a jest proto i toto podezření míti za důvodné.

Konečně události sběhnuvší se po zatčení Obucha v kabinetě Jána Ursínyho, totiž ukrývání stop Obuchovy zločinné činnosti před pátrajícími orgány, vyčerpávají skutkovou podstatu zločinu podle § 214 tr. z., neboť jak p. Ursíny, tak i ostatní zaměstnanci kabinetu si museli být vědomi, že svým jednáním odstraňují a před pátrající vrchnosti ukrývají důležité důkazy, které by mohly urychlit a usnadnit usvědčení pachatele.

Paní a pánové, krajský soud trestní v Praze formuloval svoji žádost o vydání Jána Ursínyho tak, že žádá o jeho vydání ke stíhání pro paragrafy v úvodu zprávy citované. Imunitní výbor projednal tuto žádost 16. března 1948 a jednomyslně se usnesl doporučit ÚNS, aby Ján Ursíny byl k stíhání pro citované delikty vydán.

Jménem imunitního výboru jako zpravodaj vás žádám o schválení usnesení výboru imunitního. *(Potlesk.)*

Podpredseda Komzala: Ku slovu nie je nikto prihlásený, rozprava odpadá.

Pristúpime k hlasovaniu.

Pán zpravodajca navrhuje menom výboru imunitného, aby ústavodarné Národné shromaždenie dalo súhlas k trestnému stíhaniu posl. Ursínyho.

Kto s tým návrhom pána zpravodajcu súhlasí, nech zdvihne ruku. *(Deje sa.)*

To je väčšina. Tým ústavodarné Národné shromaždenie usnieslo sa dať súhlas k trestnému stíhaniu posl. Ursínyho. Tým je vybavený 8. odsek poriadku.

Digitální knihovna. Ústavodárné NS RČS 1946 – 1948 – stenoprotokoly. 98. schůze. Čtvrtek 18. března 1948.

Dokument č. 161

Vyhodnotenie spisového materiálu Demokratickej strany z apríla 1948.

P o v e r e n í c t v o v n ú t r a

Číslo: 5083 - III/19-1948

V Bratislave 3. apríla 1948.

Predmet: Materiál DS.

D ô v e r n é !

k číslu: 22/48 sekr. dôv.

Pán

povereník dr. Okáli

Prílohy: 1

Písomný materiál zabavený na bývalom Ústrednom sekretariáte DS v Bratislave a na okresných sekretariátoch DS mimo Bratislavy, je príslušným oddelením spracúvaný a evidenčne presne zachytený jak podľa osôb, tak podľa povahy vecí. Pre obsiahlosť tohoto materiálu jeho spracovanie si vyžiada asi jeden mesiac.

Tento materiál bol roztriedený do týchto skupín:

1 materiál politický

2 materiál hospodársky

3 materiál bezpečnostný

4 materiál vojenský

Materiál politický: